

PIARISTA REND MAGYAR
TARTOMÁNYA

„Mint Kalazancius fiai...”
Pápai üzenetek a piaristákhoz

„Mint Kalazancius fiai...”
Pápai üzenetek a piaristákhoz

Sorozatszerkesztő

TÖZSÉR ENDRE SCH.P.

1. A piarista karizma ma
2. Világiak a piarista iskolában
3. A piarista testvériség
4. Nem jelent meg
5. A piarista szolgálat:
A nevelés által evangelizálni Kalazancius stílusában
6. Dionisio Cueva: Kalazancius és konstitúciója
7. Quirino Santoloci: Kalazanci Szent József, a piarista rend
alapítója
8. Piarista hivatásgondozási direktórium
9. A piaristák folyamatos képzésének direktóriuma
10. Kalazanci Szent József lelkiisége és pedagógiája
11. Gyakorlati útmutató a helyi káptalanhoz
12. Giovanni Ausenda: A piarista rend története
13. A szerzetes és a világi piarista identitásának tisztázása
14. 45. egyetemes káptalan:
Krisztusba öltözöttek
15. Nem jelent meg
16. Káptalani direktórium és útmutató
17. A 46. egyetemes káptalan dokumentumai
18. Dionisio Cueva: Boldog Celestina Donati
19. Ruppert József: A piarista diák Rómában
20. Angel Ruiz Isla: Piarista egyházi közösségek
21. Miguel Angel Asiain: Piarista istentapasztalat
22. José Pascual Burgués: Piarista közösségi élet
23. A piarista szerzetes képzése és tanulmányai
24. Káptalani direktórium és útmutató
25. Jézus tanítványai és tanúi ma;
A rendi élet kulcsfontosságú területei
26. „Teljes időt átfogó” piarista iskola
A piarista diák profilja
27. A Szentlélek vezetésével:
A 48. egyetemes káptalan dokumentuma

„Mint Kalazancius fiai...”
Pápai üzenetek a piaristákhoz

Piarista Rend Magyar Tartománya
Budapest
2025

Fordította:
Tózsér Endre Sch.P.

Fotók:
Wagner Csapó József, freepik

Megjelent a Piarista Rend Magyar Tartománya főnökének
engedélyével.

© Piarista Rend Magyar Tartománya, Budapest, 2025

Tartalom

Szent II. János Pál pápa köszöntő szavai a piaristákhoz 1979. július 22.....	7
Szent II. János Pál pápa beszéde a piaristákhoz 1984. július 4.	9
Szent II. János Pál pápa beszéde a piaristákhoz 1988. január 24.	11
Szent II. János Pál pápa levele a piaristákhoz 1997. június 24.	13
Szent II. János Pál pápa beszéde a piaristákhoz 1997. július 5.....	19
Szent II. János Pál pápa levele a piaristákhoz 2003. július 1.....	25
XVI. Benedek pápa levele a piaristákhoz 2012. május 31.....	29
Ferenc pápa üzenete a piaristákhoz 2016. november 27.....	33
Ferenc pápa beszéde a piaristákhoz 2017. november 10.....	39
Ferenc pápa üzenete a piaristákhoz 2020. október 15.....	43
Ferenc pápa levele a káptalani atyákhoz 2022. január 3.....	47
Ferenc pápa beszéde a piaristákhoz 2024. november 28.....	49

Szent II. János Pál pápa köszöntő szavai a piaristákhoz

1979. július 22.

A 1979. július 22-én Castel Gandolfóban tartott Angelus Domini után köszöntötte a káptalani atyákat

Külön is üdvözlöm a piarista atyákat, akik ezekben a napokban Aricciában tartják egyetemes káptalanjukat, ma pedig részt vettek ezen az imatalálkozón. Szívem mélyéből kívánok nekik jó munkát, hogy növekvő odaadással, az evangéliummal összhangban és alapítójuk hamisítatlan szellemének megfelelően egyre inkább a Szent Egyház szolgálatába állítsák ezt a hosszú idő óta működő szerzetes családot.

Forrás: vatican.va

Szent II. János Pál pápa beszéde a piaristákhoz

1984. július 4.

Beszéd a piarista növendéknevelőkhöz

Szeretettel üdvözlöm az összes olasz zarándokot és turistát, és szívből köszönöm jelenlétüket! Különös is üdvözlöm a Kegyes Iskolák papjainak csoportját, akik azért vannak ezekben a napokban Rómában, mert részt vesznek egy a piarista képzésről szervezett szemináriumon.

Kedves barátaim! Intézményetek jellegzetes karizmája alapítótoknak, Kalazanci Szent Józsefnek a szívéből és elméjéből született, aki 1592-ben Spanyolországból jött Rómába, ahol öt évvel később megnyitotta Európa első népiskoláját, egy új programokkal, eszközökkel és módszerekkel működő iskolát a polgári nevelés, a humán oktatás és a szakoktatás számára, melynek tetőpontja a hit- és vallásoktatás.

Kalazancius egy olyan paptanár alakját rajzolta meg, aki olyan átfogó műveltséget ad a gyerekeknek, amelyben a vallási dimenzió alapvető és meghatározó módon van jelen. Kívánom, hogy a Kalazancius ragyogó felismeréséről való közösségi gondolkodás mindnyájukat és a különböző kontinenseken élő piaristákat arra vezesse, hogy megújult hűséggel kövessétek alapítótok tanítását és példáját, akit elődöm, XII. Piusz 1948-ban „a világ összes keresztény népiskolájának Isten előtti védőszentjévé” nyilvánított. Ezekkel a kívánságokkal szívből adom rátok apostoli áldásomat.

Forrás: Ephemerides Calasancianae 53 (1984), 375.

Szent II. János Pál pápa beszéde a piaristákhoz

1988. január 24.

*Beszéd a római Kalazancius Iskola meglátogatása alkalmából,
alapításának negyvenedik évfordulóján*

Kedves piarista szerzetesek, az iskola tanárai és munkatársai, kedves fiatalok és gyerekek!

1. A Szent Gábel-plébánia meglátogatásához kapcsolódóan helyénvaló volt, hogy megálljak itt, nálatok és családjaitoknál, ebben az iskolában, mely alapításának negyvenedik évfordulóját ünnepli, és amely a kongregáció kezdetekor, 1619-ben alapított „San Lorenzo in Piscibus” ősi székhelyének örököse. Köszöntöm a generális atyát, és vele együtt üdvözlöm a rend többi elöljáróját és a jelenlévő rendtagokat. Szívből üdvözlöm a tanári kart, mindannyiatok, diákok, és családtagjaitokat is. Örülök, hogy itt lehetek veletek, Kalazanci Szent Józsefre emlékezve, akinek közismert a fiatalok iránti megkülönböztetett szeretete.

2. Örömmel látom, hogy ez az iskola, mely elődömnök, XII. Piusznak a segítségével és akaratából született, a Kalazancius által kijelölt úton folytatja abbéli küldetését, hogy képzést nyújtson a fiataloknak, alakítsa lelküket Rómának ebben a térségében. Közösségeket sok diák látogatja, és köztudott, hogy sok keresztény és nem keresztény család kéri, hogy a piarista atyák és munkatársaik gondoskodására bízassa gyermekei nevelését, ami igen jelentős döntés, mert a kalazanciusi módszerbe, a szent által létrehozott katolikus iskolák munkájába és hozzáértésébe vetett bizalomról beszél, és arról tanúskodik, hogy milyen fontos szerepet játszanak ezek az iskolák a fiatalok személyiségének fejlesztésében és a fiatalok életre való felkészítésében.

Azért is szeretnék gratulálni nektek, mert mindig is nagyon világosan vallottátok azt az elvet, hogy a kalazanciusi iskolának mindenki számára nyitottnak kell lenniük, hogy a kevesebb anyagi erőforrással rendelkezők számára is biztosítsák a műveltség azon fokának megszerzését, amely tehetségüknek és törekvéseiknek megfelelően számukra lehetséges. Ez a körülmény megerősíti azt az alapelveket, amely napjainkban is egyedülállóan jelentős, ez pedig az iskola szabadsága.

3. Kedves fiatalok, a katolikus iskola nektek nyújtott szolgálatára azzal kell válaszolnotok, hogy felvállaltok egy nehéz, de felemelő feladatot: annak a foglalkozásnak a keretén belül, amelyet majd a jövőben űztök, képesnek kell lennetek az Egyház élő tagjaiként cselekedni. Be kell illeszkednetek a jogos autonómiát élvező világi életbe, azzal a tudattal, hogy Krisztus tanúiként vagytok jelen, egy olyan társadalom tagjaiként, amely nem mindig fogadja el az evangélium üzenetét. Ez a sokrétű és olykor kedvezőtlen társadalmi helyzet megkívánja tőletek, hogy tisztán és világos tudattal megértsétek szerepeteket, és hogy felkészüljete rá azáltal, hogy már itt, az iskolában különleges kapcsolatot alakítotok ki Krisztussal és az Egyházzal. Az Egyház azt kéri iskolátoktól – pedagógusoktól és diákoktól –, hogy tegyetek meg mindent annak érdekében, hogy hivatásuknak és küldetésüknek tudatában lévő világiakat neveljete. Érezzétek át meghívásokat: azt valósítsátok meg, amit az Egyház a Szentlélek által vezérelve egyre pontosabban, jobban és meggyőzőbben tanít a világiak küldetéséről.

Ezekkel az érzésekkel és reményekkel imádkozom, hogy védelmezzen benneteket Isten anyja, a Kegyes Iskolák oltalmazója, és apostoli áldásomat adom mindannyiatokra, előljárókra, tanárookra és diákokra, valamint családjaitokra és a piarista atyák egész közösségére.

Forrás: Ephemerides Calasancianae 57 (1988), 94-95.

Szent II. János Pál pápa levele a piaristákhoz

1997. június 24-én

Levél abból az alkalomból, hogy Kalazanci Szent József, a Kegyes Iskolák Rendjének, Isten Anyja Szegény Szabályozott Papjainak (a piaristáknak) alapítója, négyszáz évvel ezelőtt nyitotta meg Rómában Európa első nyilvános, ingyenes népiskoláját

Főtisztelendő José Maria Balcells Xuriach atyának,
a Piarista Rend legfőbb elöljárójának

1. Négyszázadik évfordulóján annak, hogy Kalazanci Szent József megnyitotta Rómában „Európa első nyilvános, ingyenes népiskoláját”, szeretnék osztozni e szerzetesrend és mindazok örömeiben, akik a piarista atyák nevelő és evangelizáló szolgálata révén kaptak alapos emberi és keresztény képzést.

Amikor Kalazanci József 1597 tavaszán találkozott a Santa Dorotea plébánosával, Antonio Brendanival, ez alapítótok számára alkalom volt arra, hogy még teljesebben az evangéliumot kövesse. Segített neki abban, hogy felhagyjon jogos személyes törekvéseivel, s hogy a trasteverei kicsiny iskolában megtalálja „a legjobb módját annak, hogyan szolgálja Istent: segítvén ezeket a gyerekeket”. (Vincenzo Berro, Annotazioni della Fondazione della Congregazione e Religione delle Scuole Pie [1663], tomo 1°, pag. 73)

Abból az első nevelői tapasztalatból – amelyet Kalazanci-
us kellőképpen átalakított és kifejlesztett – született meg a
következő ősszel a piarista iskolák első csírája, példa arra a

keresztény oktatásra, amely nyitott mindenki felé, s amely mai értelemben vett népiskolák kezdetének tekinthető.

Miként tiszteletreméltó elődöm, XV. Benedek pápa emlékeztetett a kalazanciusi alkotás jóváhagyásának háromszázadik évfordulóján: „ő [Kalazancius] mindenki közül elsőként találta ki a keresztény szeretetnek ezt az útját is: amikor a gyerekek nehezen jutottak hozzá az alapvető oktatáshoz, ő elvállalta a feladatot, hogy ingyen tanítsa a szegények fiait, hogy a szegénység miatt ne legyenek teljesen megfosztva az oktatástól” (Acta Apostolica Sedis 1917, 105, továbbiakban AAS).

2. Kalazanci József, az idők jeleinek bölcs értelmezője korában, úgy tekintette a nevelést – amelyet „lényegretörően, egyszerűen és hatékonyan” nyújtanak (vö. Konstitúciók, [1622], 216. pont) –, mint annak biztosítékát, hogy a tanulók élete sikeres lesz, és a társadalmi és egyházi élet megújítását szolgálja. Ezenfelül az iskolát úgy tekintette, mint az evangelizáció egyik új módját, és ezért azt akarta, hogy azok a nevelők, akik magukra vállalják ezt a feladatot, szerzetesek legyenek és lehetőleg papok, akiket arra ösztönzött, hogy a gyerekeknek olyan széleskörű műveltséget nyújtsanak, amelyben a vallási dimenziót alapvetőnek tartják és mélyen megélik. Ezért Kalazancius megrajzolta a kicsinyek és a szegények nevelőpapjának az alakját, ugyanakkor hivatali méltóságra emelt egy olyan foglalkozást, amelyet kortársai alantasnak és nem nagy becsben állónak tartottak.

Az ő nyomdokait követve a piaristák, az a számtalan „ismeretlen piarista”, akiről magasztaló beszédet mondott XII. Pius (Udienza, 1948. november 22-én), tanúságot tett a századok folyamán a Krisztushoz való hűségről azáltal, hogy nap mint nap vállalták a gyerekek nevelésének és az evangélium hirdetésének küldetését. A reménység

magjainak elültetői voltak ők és azok ma is. Sőt, maga a nevelő válik maggá, mely képes gyümölcsöt teremni egy jobb világ érdekében.

3. Zseniális meglátásával Kalazancius termékeny barázdát nyitott a társadalomban, amelyet aztán sok rendalapító és rendalapítónő folytatott és elmélyített, ezáltal az iskola ma az egyik olyan terület, ahol az egyház nagyobb hatékonysággal tudja teljesíteni evangelizáló küldetését. Ezért XII. Pius, az én tiszteletreméltó elődöm, joggal nevezte ki őt „a világ minden keresztény népiskolája mennyei pártfogójának” (Providentissimus Deus brève, AAS 1948, 454-455.).

Kalazancius kortársai az ő alkotásában – „a szegények evangelizációjában” (vö. Lk 7,22) – a mennyek országa közelségének jelét látták, és segítették gyors elterjedését számos európai országban. Ma, négy évszázaddal később, Kalazancius kezdeményezései mintegy harminc nemzetben vannak jelen. A nevelés iránti mai elkötelezettség, amelyet a modern állam egyik alapvető kötelességének tartanak, nemcsak hogy nem teszi feleslegessé a katolikus iskolák feladatát, hanem még inkább sürgetővé teszi. Ezek ugyanis egyfelől eleget tesznek a családok azon jogának, hogy gyermekeiknek az evangélium örök értékein alapuló nevelést biztosítsanak, másfelől az egész társadalomnak nyújtanak hiteles nevelőintézményeket, amelyekben a tanítás minőségéhez komoly nevelői munka társul. Ezért újólal hangsúlyozom azt a kívánalmat, hogy minden demokratikus országban valósítsák meg végre konkrét módon a nem állami iskolák valódi egyenlőségét, amely ugyanakkor tiszteletben tartja azok nevelési tervét: ezek az iskolák ugyanis közfeladatot látnak el, amelyet sok család megbecsül és igényel.

Az elvilágiasodott környezet, amelyben az új nemzedékeknek sajnos élniük kell, megköveteli, hogy a krisztusi

alapokon építkező iskola továbbra is felajánlás legyen mindazoknak, akik kiváló és evangéliumi nevelést keresnek benne. Azok a negatív modellek, amelyeket ma gyakran kínálnak korunk fiataljainak, megkövetelik a nevelés területén elkötelezett szerzetesektől, hogy „teremtő hűséggel” (vö. *Vita consecrata*, 37.) folytassák küldetésüket, hogy megvalósítsák azt, amit Jézus parancsol: „Menjetek el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek” (Mk 16,15).

A nevelés valójában olyan modern areopagust jelent, ahol az egyház – ma jobban, mint valaha – arra hivatott, hogy az evangelizáció és a kulturális szeretet küldetését kibontakoztassa (vö. *Vita consecrata*, 96.).

4. Kalazancius nem szorítkozott az „iskola mindenkinek” előmozdítására, olyan eszmény, amelyet később mint alapvető emberi jogot ismertek el; ő azt akarta, hogy iskolája, amelyet az evangelizáció területén különösen elkötelezett tanárok „tartanak életben” (animálnak), „elsősorban a szegény gyerekeket” szolgálja. (Konstitúciók [1622], 4. és 198. pontok) E törekvés, amely különösképpen újító jellegű volt a 16. században, ma még inkább aktuálisnak tűnik. Ugyanis a jólétben élő országok emarginált területein és főleg a fejlődésben lévő nemzetekben nagyon sok olyan gyermek él, akiknek nem kapnak megfelelő iskolai képzést vagy teljesen a maguk sorsára vannak hagyva: ezért a szegények evangelizációja ma is prófétai jele annak, hogy Isten országa jelen van az emberek között. (vö. *Vita consecrata*, 89-90.) Ha Kalazancius fel tudta fedezni azoknak a magukra hagyott római gyerekeknek arcán Krisztus arcának visszfényét, most rajtatok a sor, hogy egy olyan világban, amelyben a népeket és az egyes személyeket pusztán ökonómiai értékelik és veszik figyelembe, megmutassátok a világnak, hogy a kicsinyek és a szegények azok, akik Krisztus szívének elsődlegesen kedvesek.

Ha a katolikus iskola az evangelizációnak előnyben részesülő helye, a kalazanciusi népiskola ma sok esetben missziós hely. Amiként a *Vita consecrata* kezdetű, szinódus utáni buzdításomban emlékeztettem: a szerzetes nevelőknek tudniuk kell, hogy különleges módon arra hívtak, hogy „hűségesek legyenek eredeti karizmájukhoz és hagyományaikhoz annak tudatában, hogy a szegények iránt tanúsítandó előszeretetnek különlegesen érvényesülnie kell azon eszközök keresésében, amelyekkel ki lehet szabadítani az embereket a kulturális és vallási képzettség hiányának súlyos nyomorúságából” (97. pont).

5. Nevelő intézményeitekben egyre számosabb a világiak jelenléte, akik osztoznak veletek a kalazanciusi szolgálaton különféle módokon és fokban. Alapítotok példáját követve, aki kezdettől fogva papokat és világiakat kapcsolt nevelő apostoli munkájához, buzdítlak benneteket, hogy járjátok együtt a magas szintű és testvéri együttműködés útjait, a művelődés és a műveltség átadása terén, hogy szerzetesrendetek különleges karizmájának gazdagsága továbbra is sok gyümölcsöt teremjen az egyházban és a társadalomban. (vö. *Vita consecrata*, 54.) Ennek érdekében intenzívebbé kell tennetek a világiak spirituális, teológiai és kulturális képzését, hogy szerzetesek és világiak meg tudják valósítani a keresztény nevelői eszményt, hűségben „alapítotok szelleméhez, az egyházhoz és a katolikus iskolaügyhöz” (VI. Pál, *Allocuzione*, 1967. augusztus 26.).

Máriára, aki Jézus első nevelője és tanítványa volt, akinek pártfogásába ajánlott benneteket alapítotok azáltal, hogy „Isten anyja szegényeinek” (Konstitúciók [1622], 4) nevezett benneteket bízom önt, főtisztelendő atya, és az egész piarista rendet. Szűz Mária példája adjon nektek bátorságot, hogy Krisztust mindenben a gyerekek lelkületével kövessétek, akik Isten országa elsődleges címzettjei (vö. Lk 18,16-17).

E gondolatokkal adom szívből mindnyájatokra különleges apostoli áldásomat.

Forrás: L'impegno educativo nella scuola, in Enchiridion Vaticanum, 16. kötet, 581-586.

Szent II. János Pál pápa beszéde a piaristákhoz

1997. július 5.

Beszéd a Piarista Rend 44. Egyetemes Káptalanjának résztvevőihöz

Kedves Testvérek!

Örülök, hogy szívélyesen üdvözölhetlek valamennyieteket, akik Rómába jöttetek egyetemes káptalanotokra, amelyet Európa első nyilvános, ingyenes népiskolája létrejöttének négyszázadik évfordulóján tartotok. Ezt az iskolát Kalazanci Szent József indította el 1597 tavaszán, Róma Trastevere-negyedében.

A múltra emlékezve az a szándékokotok, hogy elemezzétek a jelent, hogy kihívásaira válaszolni tudjatok. Ezt kívánja tőletek káptalani összejöveteletek témája, amely arra indít benneteket, hogy gondolkodjatok el, mi „*A piarista karizma és szolgálat ma*”. Azt a kérdést szeretnétek magatoknak feltenni, hogy miként felelhettek meg a mai igényeknek, az egyház és a társadalom jelenlegi szükségéi iránti kiemelt érzékenységgel úgy, hogy hűek maradtok ugyanakkor eredeti szellemiségetekhez. Csak bátorítani tudlak benneteket e szándékokban, amely a legalkalmasabb időben fogalmazódik meg.

Üdvözlöm José Maria Balcells Xuriach atyát, a rend generális előjáróját, megköszönvén azokat a szavakat, amelyeket a jelenlévők nevében hozzám intézett. Szeretném ugyanakkor az egész piarista család minden tagjához eljuttatni köszönetemet azért az értékes munkáért, amelyet

a nevelés igen nehéz területén végeznek, hogy bátorítsak mindenkit e fontos szolgálat végzésében a fiatal nemzedék javára. Ez az apostoli munka nem könnyű, ugyanakkor elkerülhetetlenül szükséges az evangélium és a keresztény kultúra terjedéséhez, valamint ahhoz, hogy érett és felelős híveket képezzünk.

Ez az, amit jól megértett alapító atyák, aki nem szorítkozott arra, hogy elősegítse a mindenki számára nyitott iskola megszületését, hanem Krisztust tekintette példának és arra törekedett, hogy a fiataloknak a világi tudományokon túl az evangélium bölcsességét is továbbadja, arra tanítván őket, hogy személyes életükben és a történelemben is lássák meg a teremtető és megváltó Isten szeretetteljes tetteit.

Isteni Mestere példája nyomán, aki „látta a nagy tömeget, megesett a szíve rajtuk, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok” (Mk 6,34), elsősorban a szegényeknek szentelte magát. Okkal tekinthetjük tehát Kalazanci Szent Józsefet a modern katolikus iskola igazi alapítójának, amelynek célja az ember teljességre törekvő nevelése, és amely mindenki számára nyitott. Négyszáz esztendővel ezelőtti kezdeményezése ma is létjogosultsággal bír: abban az elvilágiasodott környezetben, amelyben az új nemzedékek nevelkednek, igen fontos, hogy választhassanak keresztény ihletésű iskolát. Éppen ezért a generálisotoknak néhány napja küldött levélben újfent kifejeztem kívánságomat, hogy „minden demokratikus országban ültessék át végre a gyakorlatba a nem állami iskolák egyenlő elbírálását, tiszteletben tartva ugyanakkor ezek nevelési tervét” (4. pont, *L'Osservatore Romano*, 1997. június 28., 5.).

Egyetemes káptalanotokon a piarista szerzeteseknek a nevelés mai világában betöltendő sajátos küldetésén fogtok elmélkedni. Ennek kapcsán azt szeretném hangsúlyozni, hogy szerzetesekként arra kaptatok meghívást, hogy sajátos karizmátoknak megfelelő jellegű iskolában dolgozza-

tok, s ezzel járuljatok hozzá jelentőségteljesen az egyház küldetéséhez. Az iskolában kifejtett tevékenységeknek tükröznie kell elsősorban a Krisztus-követésben megvalósított, Istennek történő átadottságot. Ez teszi lehetővé számotokra, hogy a kultúra világában megjelenítsétek a transzcendens látásmódot, amelyben válaszra lelhet az emberélet értelmének kérdése, Isten tervének fényében, Krisztusban, a Szentlélek által.

Ezért a hit értékeinek kell átjárnia lelkipásztori és pedagógiai terveiteket és ezek megvalósítását. Arra vagytok meghívva, hogy Jézus Krisztus szeretetére és az ő követésére támaszkodva figyelemmel kíséritek azokat, akiket Isten gondjaitokra bíz, és irányítsátok őket tanácsaitokkal, hogy megtalálja ki-ki válaszát arra a meghívásra, amelyet Istentől kapott.

Mint Kalazancius fiai természetesen előnyben részesítitek azoknak nevelését, akik valamilyen okból a társadalom peremére vagy már azon kívülre szorultak. Eredeti karizmatokhoz és hagyományaitokhoz hűen arra fogtok törekedni, hogy mindent megtegyetek ezekért a fiatalokért, hogy a szabadulás lehetőségét nyújtsátok számukra abból a nyomorból, amelybe a kulturális és vallási képzés hiánya miatt jutottak.

Szeretettel emlékeztetlek benneteket arra, hogy a keresztény nevelés világában való sajátos jelenlétetek csak akkor lesz lehetséges, ha minden egyes piarista és a rend minden közössége szorgalmasan munkálja magában a mély evangéliumi lelkületet. Ezt táplálhatja Isten szavának hallgatása, a személyes és közösségi imádság, az erények gyakorlása és az állandó aszketikus elkötelezettség. Mindennek példáját adta számotokra rendalapító szent atyátok, aki írásban is rátok hagyta ezt a Konstitúciókban és leveleiben.

Kedves Testvérek, nevelői küldetésetekben a kezdetek óta részt vettek világi munkatársak, akiknek mennyiségi és

minőségi hozzájárulása művetekhez megsokszorozódott napjainkra. Alapító atyátok azt ajánlotta nektek, hogy a lelkiületben és az odaadottságban legközelebb állókat tekintsetek a közösség tagjainak. Hitbeli tanúságtételükkel és szakmai hozzáértésükkel ők lesznek minden tanítványotok számára a világi hivatás kézzelfogható és élő példái.

A világi keresztény nevelők sajátos feladata ugyanis éppen ez: egyesíteni személyes életükben és pedagógiai tevékenységükben a hitet és a kultúrát, hogy ezáltal megjelenítsék az evangéliumot a szekularizált világban. Ezt nem pusztán elméleti vagy intellektuális szinten kell megtenniük, hanem nevelői küldetésük konkrét gyakorlatában. A diákokkal való mindennapos kapcsolatban arra segítik őket, hogy életszerűen egyeztessék magukban az emberi és a keresztényi értékeket. Ily módon a világi nevelők hozzájárulnak a fiatal nemzedékek evangelizációjához és ezen keresztül az eljövendő társadalom keresztény megújodásához.

Kedves piarista atyák, bőséges gyümölcsöket kívánok káptalani összejëvöeteletekre, és azt kívánom mindnyájatoknak, hogy folyamatosan tudjatok meríteni Mesterünk, Krisztus tanításából, akinek szavai „lélek és élet” (Jn 6,64), azoknak javára, akik rá vannak bízva tanári szolgálatotokra.

A szentséges Szűz, akinek neve ott fénylik rendetek, az „Isten anyjának szegényei” névben is, és akinek pártfogásába oly gyakran ajánlotta művét Kalazanci Szent József, segítsen benneteket mindenkor és tegye termékeny é apostoli fáradozásaitokat. Emlékezzetek arra, amit Kalazancius kért tőletek, amikor arra buzdított, hogy Máriához forduljatok segítségért teljes bizalommal: „Alkalmatlankodó könyörgéseinkkel Anyánkhoz forduljunk és ne az emberekhez, mert Anyánk soha meg nem unja könyörgéseinket, az emberek azonban igen” (58. levél). Ne féljeteK tehát

„alkalmatlankodó könyörgéssel” a szentséges Szűzhöz fordulni, akit ti különlegesen is édesanyátokként tiszteltetek!

E szívből jövő érzéssel adom áldásomat, amelyet szívesen kiterjesztek minden rendtársatokra és munkatársatokra, valamint mindazokra, akiknek körében mindennapos nevelői munkátok folyik.

Forrás: L'Osservatore Romano 137: 154 (1997. július 6.), 5.

Szent II. János Pál pápa levele a piaristákhoz

2003. július 1.

Kedves Piarista Atyák!

1. Szívből köszöntelek benneteket szerzetesrendetek 45. egyetemes káptalanja alkalmából. A Szentlélek világosítson meg, és alapítótok közbenjáró imája kísérijen benneteket. Ezek igen jelentős napok számotokra, és biztos vagyok abban, hogy egész szerzetes családokat imádkozik a káptalan résztvevőieért.

A káptalan elsődleges szándéka annak megvizsgálása, hogy rendetek miként végezze korunkban azt a munkát, amelyet alapító atyátok végzett a maga korában azon a végtelenül jelentékeny területen, mint amilyen a gyerekek és fiatalok, különösképpen a legszegényebbek és elhagyatottak nevelése.

Ha a piarista forrásokra tekintetek, és alapítótok példája inspirál benneteket – aki az evangéliumnak zseniális értelmezője volt, és mindig készséges teljesíteni Isten akaratát életének legnehezebb szakaszaiban is –, könnyebben meg tudjátok fogalmazni azokat az irányelveket, amelyek meghatározzák majd egyházi szolgálatotokat a következő években.

2. A legutóbbi káptalanotok óta arra törekedtetek, hogy elmélyítsétek egyházban való jelenlétetek és apostoli tevékenységeitek értelmét és értékét. Igyekeztetek világosan megfogalmazni azt a sajátos karizmát, amely megkülönböztet benneteket másoktól: figyeltetek az „idők jeleire”, és tanulékonyan követtétek azon keresztény közösségek püspökeinek útmutatásait, amelyekben jelen vagytok. Különleges érdeklődéssel fogadtátok a Katolikus Nevelés

Kongregációjának legújabb dokumentumát is: *A megszentelt személyek és küldetésük az iskolában*. Új lendülettel kell továbbhaladnotok, szemeteket Krisztusra és az evangéliumra szegezve, úgy, ahogyan a káptalan *Instrumentum laborisá*-nak mottója biztat benneteket: *Pusztán sarut öltve és evangéliumba öltözve*.

Krisztusba, minden kor emberének üdvözítő Evangéliumába öltözni azt jelenti, hogy őt helyezitek személyes és közösségi életetek, tanári tevékenységetek és minden más típusú apostoli tevékenységetek középpontjába. Különösképpen pedig azt jelenti, hogy Krisztus követőivé, következetes tanúivá váltok, akik képesek bevonni a serdülőket és a fiatalokat az ő bizonytalankodást nem ismerő követésébe.

Csak akkor tudtok a rátok bízottak szívére hatni, ha ti magatok teljesen Istenhez tartoztok. Miként isteni Mesterünk – akit megszentelt az Atya – tökéletesen elfogadta küldetését az emberekért, és értük ajánlotta fel életét, úgy ti is, ha követni akarjátok őt a testvérek iránti odaadásban, apostoli szolgálatotoknak a Krisztus iránti feltétel nélküli szeretetből kell forrásoznia, akit a szerzetesi fogadalmak révén örökre magatokhoz öleltetek. Kalazanci Szent József talán nem ezt tette?

3. Szent Pál apostol példáját követve, Kalazancius minden nap szemlélte a megfeszített Krisztust, és azon volt, hogy utánozza erényeit. Igyekezett egyre mélyebben megismerni őt, és imájában mindig hozzá folyamodott. Ebből a megfeszített és feltámadt Úrral való szakadatlan személyes kapcsolatból származott az a szeretet és odaadás a gyerekek és fiatalok, elsősorban a szegények iránt, amely alapítotok küldetését jellemezte.

A mostani káptalanotokon helyesen a krisztologikus perspektívát állítjátok előtérbe, amely Kalazanci Szent József lelkiségét különösen is jellemzi. Olyan perspektíva ez, amelynek teljesen meg kell határoznia egész munkálkodásotokat az egyházban és a világban. Krisztus szemlé-

léséből és az iránta tanúsított feltétlen szeretetből tudja rendetek azt a világosságot és bátorságot meríteni, amely lehetővé teszi, hogy meg fogalmazzátok apostoli tevékenységeteknek azokat a prófétai feladatait, amelyek megfelelnek a mai kor kívánalmainak. Ehhez azonban szükséges, hogy szerzetes családok minden tagja megtalálja Krisztusban az erőt saját élete megújításához: Ő a példakép, akit utánoznunk és követnünk kell, hogy azután hatékonyan ajánlhassátok másoknak is.

Krisztus Lelkétől indítva ti is, miként szent alapítók, nem veszítitek el bátorságotokat korunk kihívásait látva, és meg tudjátok majd valósítani az Úr rendetekkel kapcsolatos gondviselő tervét a harmadik évezredben.

4. Hogy jobban megértsétek hivatásotokat az egyházban, helyénvaló, hogy alaposan végiggondoljátok – miként azt ezekben a napokban teszitek – a szerzetesélet alapvető szempontjait: a megszenteltséget, a communiót és a küldetést. A megszenteltség feltételezi Isten bensőséges, személyes megtapasztalását, amelyből az a kegyelemből és szeretetből kifogyhatatlan lelki energia forrásodik, amely elengedhetetlen az evangélium megalkuvást nem ismerő megélésére. Az Istennel való communió képezi a termékeny közösségi egzisztenciának a titkát, valamint a küldetésnek is, amely teljes odaadás az isteni hívásnak és nagylelkű válasz a testvérek kíváncsaira. Szüntelenül tartsátok szemetek előtt Jézus alakját, aki megáldja a gyerekeket: ez az ikonja karizmátoknak, amelyet értékes örökségként kaptatok Kalazanci Szent Józseftől, s amelyet az egyház is jóváhagyott.

Ha hűségesek maradtok hivatásotokhoz, az Úr gondoskodni fog, hogy elég munkatársatok legyen számos tevékenységekben. S lesznek olyanok is, főleg fiatalok, akik nyomdokaitokba lépnek, akiket vonz Krisztus és az ő örök üdvözítő üzenete. Nektek azonban nagyon körültekintően kell eljárnotok a jelöltek kiválasztásában és alapos felkészítésében, valamint az összes rendtagok megfelelő folyamatos képzésének megtervezésében. Az út, amelyet

végig kell járnotok, természetesen nehéz és hosszú, de a rendetek megújulásához fűzött remények nem maradnak eredménytelenek.

A szentatya közel áll hozzátok, mert tudja, hogy a fiataloknak, a „hajnal őrszemeinek” nevelésére szántátok életereit, elvetvén az emberiség jövőjének reményteli magvait. Gondozzátok e magvakat szeretettel! Minden tanuló olyan, mint egy sarjadó növény, amelyet ha jól ápolnak, életerősen növekszik. Kísérjétek tanítványaitokat türelemmel és bölcsen, törekedjétek megnyitni elméjüket és szívüket az igazságra és a jóságra. Neveljétek őket igazságságra, békére és életszentségre.

Ebbe az elengedhetetlen nevelői és misszionáriusi munkába vonjátok be világi munkatársaitokat. Az alapító karizmájától vezetve valódi útitársakká válnak, valamint hatékony apostolokká a gyerekeknek és az ifúságnak ebben a lenyűgöző szolgálatában.

5. Kedves Piarista Atyák! Ezekben a rendetek és az egyház számára különösen jelentős napokban bőségesen szálljon a Szentlélek kegyelme a káptalan munkájára. Különösképpen töltse el a Szentlélek azokat, akik rendtársaik bizalmából arra hivatottak, hogy szerzetes családotokban a legfelelősségteljesebb megbízatásokat vállalják. A rendfőnök atyának és tanácsának a legmélyebb jókívánságaimat küldöm a rájuk bízott feladathoz. Imádkozom értük, s hasonlóképpen az egész káptalanért és az egész rendért.

A Boldogságos Szűz Mária, Kalazanci Szent József közbenjárására, kísérjen és őrizzen benneteket. Ezekkel a gondolatokkal küldöm különleges apostoli áldásomat rátok, rendtársaitokra és munkatársaitokra.

Forrás: Ephemerides Calasancianae 72 (2003), 421-432.

XVI. Benedek pápa levele a piaristákhoz

2012. május 31.

A Piarista Hivatás Éve alkalmából a Szentszék is köszöntötte a piaristákat. XVI. Benedek pápa nevében Tarcisio Bertone bíboros, szentszéki államtitkár írt levelet.

Főtisztelendő Atya!

Négyszázadik évfordulóján annak, hogy megnyitották az első piarista iskolát a római San Pantaleo-rendházban, a Szentatya, XVI. Benedek pápa szeretne lélekben a piarista rendhez kapcsolódni ezen örömteli alkalomból, mely egyben a hivatás éve is; rendetek ugyanis arra emlékezik, hogy a tiszteletreméltó Glicerio Landriani ekkor kötelezte el magát a piarista élet mellett, és ekkor csatlakozott Kalazanci Szent József kezdeményezéséhez. Őszentsége azt kívánja, hogy ennek az évnek a kegyelmi eseményei igazi felszólításként szolgáljanak arra, hogy egyre jobban visszatérjeteK szerzetesintézményetek gyökereihez, egyre mélyebben megismerjétek karizmátokat, hogy azután a legalkalmasabb formákban meg is tudjátok azt valósítani a mai társadalmi-kulturális környezetben.

Négyszáz év után is ti, piaristák, erősen érzitek a hívást, hogy a nevelés által kisgyermekkortól kezdve evangelizáljátok a gyerekeket és a fiatalokat, a hit és a műveltség összekapcsolása révén, hogy megújítsátok a társadalmat az evangéliumi értékek szerint. Hogy igyekezetetek gyümölcsöző legyen, hűségesen meg kell őriznetek Alapítótoktól kapott lelki örökségeket, ő ugyanis nagyon szerette

Krisztust, és termékeny apostoli munkájának végzéséhez mindig tőle kapott inspirációt; ezért törekedett az oktatáson keresztül az ifjúság, különösen is a legszegényebbek átfogó nevelésére.

Hogy milyen a képzés, amelyet nyújtotok, azt nemcsak az oktatás színvonala vagy a felvételi eredmények mutatják meg. Arra kell törekedni, hogy az embereknek átfogó képzést nyújtsatok, vagyis figyelembe kell venni az ember minden dimenzióját, s ezek közül a keresztény vallási dimenzió az, amely egységesítő szerepet tölt be. A Szentatya arra biztat benneteket, hogy szüntelenül kövessétek Alapítótok példáját, aki elindította a nevelésnek ezt a különösképpen gyümölcsöző irányvonalát, és a Szentatya arra kér titeket, hogy örömmel és bátran folytassátok küldetéseteket különösképpen a mai korban, amikor olyan helyzetnek lehetünk tanúi, amelyet többen „nevelési vészhelyzetként” határoznak meg. Kalazanci Szent József nyomdokain járva vezessétek a gyerekeket és a fiatalokat az igazság keresésére és szeretetére, ellentmondva a felületességnek és a viszonylagosságnak; vezessétek be őket a Jézussal való személyes kapcsolatba, az egyházba, hogy életüket az evangélium fénye világíthassa meg. Kereszténynek lenni nem azt jelenti, hogy mintegy külső címkeként hordjuk a keresztény nevet, hanem: engedjük, hogy Krisztus vezessen minket, hiszen ő megtanítja nekünk, hogyan éljünk teljes életet, hogyan szolgáljuk a társadalmat és hogyan szeressük testvéreinket, legyőzve az önző magunkba zárkozást és a csak magunkra gondolást. Arra is törekedjete, főleg ebben az évben, mely számotokra a hivatás éve, hogy bátran javasoljátok a fiataloknak, elsősorban életetek világos tanúságtételével, az Úrnak való odaszentelődés szépségét a papságban és a megszentelt életben: aki Krisztusnak ajándékozza az életét, bármilyen életállapotban is, az semmit sem veszít, mi több, erős és biztos sziklára építi életét.

Kalazanci Szent József képes volt hívő szemmel meglátni korának követelményeit, és Krisztus üzenetének fényében konkrét választ adott rájuk. Ma is, karizmátokat követve, az a nagy kihívás áll előttetek, hogy érthető és elfogadható módon evangéliumi szellemű, szép életre neveljétek a jövő nemzedékeit, akik a mai folyamatos alakulásban lévő társadalmi és kulturális folyamatok közt élnek. Az a tény, hogy egyre szaporodnak a befolyásolni igyekvő erők és nevelési ajánlatok, melyek az emberi értékek terén teljes zűrzavart okoznak az emberek gondolkodásában és elhomályosítják az Istenre nyíló perspektívát, késztesen benneteket még nagyobb odaadásra, hogy a mai valóságot helyesen lássátok és megfelelő válaszokat tudjatok adni, olyanokat, amelyek képesek bevonni a gyerekeket és a fiatalokat a nevelési folyamatba. Széles tehát a tér, mely apostoli munkátok előtt nyílik! Alapítótokhoz hasonlóan adjátok oda életeteket mindazok szolgálatára, akik reményre „szomjaznak”, tápláljátok magatokban az igazi nevelői szenvedélyt, különösképpen azok érdekében, akik testi és lelki szenvedésnek vannak kitéve.

Rendetek hosszú történelmére gondolván, melyet Krisztus és az evangélium bátor tanúi írtak, a Szentatya arra kér benneteket, hogy új erőre kapott lelkesedéssel járjatok az ő nyomdokaikon, prófétai szabadsággal és bölcs mérlegeléssel döntsetek apostoli szolgálatotokról és missziós vállalkozásaitokról, szoros együttműködésben a püspökökkel és az egyházi közösség többi tagjaival. A Szentatya – miközben biztosít benneteket buzgó imájáról, hogy egyházi szolgálatotok különféle területein mindig ragyogjon a Krisztus és az ő evangéliuma iránti hűséges odaadásotok – ezekkel a jókívánságokkal szívből adja rátok különleges apostoli áldását, amelyet kiterjeszt mindazokra, akikkel nap mint nap találkoztok.

Csatlakozva az Úr iránti hálaadásotokhoz, a legnagyobb szeretettel köszöntelek benneteket, és megragadom az alkalmat, hogy ismételten kifejezzem irántatok érzett nagyrabecsülésemet.

Tisztelettel az Úrban:

Tarcisio Bertone bíboros
államtitkár

Forrás: Ephemerides Calasancianae 81 (2012), 507–514

Ferenc pápa üzenete a piaristákhoz

2016. november 27.

Ferenc pápa üzenete a Kalazanciusi Jubileumi Évre

Főtisztelendő Pedro Aguado Cuesta atyának,
a piarista rend általános elöljárójának

Nagy örömmel fordulok Önhöz és az összes piarista testvérhez a Kegyes Iskolák [a Piarista Rend] szerzetesi kongregációként való létrejöttének négyszázadik és Kalazanci Szent József szentté avatásának kétszázötvenedik évfordulója alkalmából. Eme örömteli alkalomból nemcsak azért akartam jelen lenni [köztetek], hogy megünnepeljem a rendkívüli történelmet, amelyet az alapító korától egészen máig írtatok, hanem hogy bátorítsalak: lelkesedéssel, odaadással és reménnyel írjátok azt tovább „Isten dicsőségére és a felebarát javára”. Jóllehet a mai körülmények eltérnek azoktól, amelyek között a rend született, az biztos, hogy a szükségletek, amelyekre az válaszol, lényegében ugyanazok: a gyermekeknek és a fiataloknak szükségük van olyanokra, akik ellátják őket a pietas [istenhit] és a litterae [tudás] kenyerével, a szegények továbbra is hívnak és összefogásra hívnak titeket, a társadalom igényli az evangélium értékei szerinti átalakulást, Jézus örömhírét pedig el kell vinni minden népnek és nemzetnek.

Négyszáz évvel ezelőtt V. Pál pápa felismerte, hogy Kalazanci József a Szentlélek indítására szentelte magát azon gyermekek oktatására, akik abban az időben Róma utcáin csellengtek, s ezért az Ad ea per quae bullával hivatalosan

létrehozta a Kegyes Iskolák Isten Anyjának Páli Kongregációját mint az első olyan kongregációt az egyházban, amely kizárólagosan a gyermekek és a fiatalok, különösen is a szegények nevelésével és oktatásával foglalkozik. A múlt században XII. Pius pápa elismerte alapítótok jelentőségét, és – halálának háromszázadik, boldoggá avatásának pedig kétszázadik évfordulója alkalmából – az összes keresztény népiskola égi pártfogójának nyilvánította (vö. Providentissimus Deus bréve, AAS 1948, 454-455).

E négy évszázad folyamán a Kegyes Iskolák Rendje megtartotta állandó nyitottságát a valóságra és megőrizte kifelé irányulását: Rómából a kis olasz falvak felé, ahol oktató-nevelő szolgálatotokat erősen szorgalmazták; Olaszországból más európai országok felé, ahol az egyház alapos nevelést kívánt nyújtani a gyermekeknek a katolikus hitben; azután a többi földrész felé, hogy szolgálja az egyházat és a világot a nevelés és oktatás területén. Szolgálatotokat mindig az iskolában végeztétek, de képesek voltatok karizmatokat más területeken is gyümölcsöztetni. Az egyház részéről érkező kéréseknek is eleget tudtatok tenni, lelkipásztori szolgálatot vállaltatok ott, ahol erre szükség volt. Végül – teljesítve a II. vatikáni zsinat kívánását, amely a világi hívők tevékenyebb részvételét kéri az egyház életében – életre hívtatok a piarista testvériségeket, jó szándékú férfiakat és nőket hívtatok arra, hogy osztozzanak karizmatokban és küldetéseitekben, és ezáltal hozzájárultatok a piarista hivatás sokszínű megéléséhez.

Attól kezdve, hogy Kalazancius megkezdte oktató tevékenységét 1597-ben, addig, amíg az egyház hivatalosan létrehozta a kongregációt, húsz év telt el, húszéves tartalmasság, melynek során világos arculatot öltött identitásokat. Kívánom, hogy az évforduló megünneplésével és a kalazanciusi jubileumi év megélésével idézzétek emlékezetetekbe azt, amik vagytok és aminek lenni hívtatok.

Kérem az Urat: adja meg nektek, hogy megéljétek azokat az erényeket, amelyek szentté tették alapítótokat. Ily módon a Kegyes Iskolák Rendje olyan lesz, amilyennek Kalazanci Szent József akarta és amilyenre a gyermekeknek és a fiataloknak szüksége van.

Arra hívlak titeket, hogy ezt a jubileumi esztendőt a „piaristák új pünkösdjeként” éljétek meg. Engedjétek, hogy a Kegyes Iskolák közös házát betöltse a Szentlélek, hogy létrejöjjön köztetek a kellő közösség annak érdekében, hogy teljesíteni tudjátok – erővel – a piaristák saját küldetését a világban, legyőzve mindenféle félelmet és akadályt. Kíváncsom, hogy ti magatok sugározni tudjátok, de közösségeitek és intézményeitek is sugározni tudják az evangélium felszabadító és üdvözítő erejét minden nyelven, minden helyen és kultúrában. Segítsen titeket az Úr, hogy mindig megőrizzétek misszionárius lelkületeteket és az iránti készségeket, hogy útnak induljatok.

Irányítson és vezessen titeket az a mottó, amelyet erre az évre választottatok: nevelni, hirdetni, átalakítani. Legyetek nyitottak és figyelmesek a Szentlélek jelzéseire, főképpen azokat a kívánságokat kövessétek, amelyek a gyermekek és a fiatalok szemébe vannak írva. Nézzetek a szemükbe, és engedjétek, hogy szemük csillogása megigézzen titeket, hogy jövőt és reményt tudjatok adni nekik. Adja meg nektek Isten, hogy prófétai módon jelen tudjatok lenni a világ minden szegletében, ahol a legkisebbek igazságtalanul szenvednek.

Ma jobban, mint valaha szükségünk van egy olyan evangelizáló pedagógiára, amely át tudja alakítani az emberek szívét és a valóságot, összhangban Isten országával, a folyamatok főszereplőjévé és részesévé téve az embereket. A keresztény nevelés – különösen a legszegényebbek között, és ott, ahol a krisztusi örömhírnek kevés tér jut,

vagy csak alig érinti az emberek életét – e cél elérésének kiváltságos eszköze. Egy nevelési karizma, mint amilyen a tiétek is, számtalan belső lehetőséget rejt, amelyek közül sok még felfedezésre vár. A nevelés megnyitja annak lehetőségét, hogy megragadjuk és befogadjuk Isten jelenlétét minden ember szívében, a legzsengőbb gyermekkortól kezdve, felhasználva az emberi ismereteket (*litterae*) és az isteni ismereteket (*pietas*). Csak az erre a szeretetre alapozott, koherens élet tesz termékennyé titeket és tölt be titeket gyermekekkel.

Szeretnék emlékeztetni titeket azokra az erős kifejezésekre, amelyekkel alapítótok jellemezte a szolgálatot, amelynek életét szentelte: „a legméltóbb, a legnemesebb, a legérdemszerzőbb, a legjótékonyabb, a leghasznosabb, a legszükségesebb, a legtermészetesebb, a legészszerűbb, a legmegbecsültebb, a legtetszetősebb és a legdicsőségesebb” (Emlékirat Tonti bíborosnak). Ezek a szavak ma is igazak! Ma ugyanis sokmillió gyermek nem kap oktatást, kirekesztve él a nagyvárosokban, korlátozva van vágyaiban és jövőre vonatkozó kilátásaiban az emberi önzés és kapzsiság miatt; sokmillió gyermek van, akinek a háború miatt el kellett hagynia otthonát, iskoláját, és sajátos nevelési igénye van. Az iskolába járó gyermekeknek pedig állandóan szükségük van hiteles nevelőkre, akik segítik felnőni őket, mély gyökerekből táplálkozva, akik megismertetik őket Krisztussal és kísérik őket az élet útján.

Olyasvalamit is szeretnék elmondani nektek, amit különös erővel érzek, amikor a megszentelt életre gondolok. Az, hogy valaki egy szerzetes családdhoz tartozik, Kalazanci Szent József számára azt jelentette, hogy az állandó és eltökélt kicsinnyé válás útját járja. A piarista per definitio nem olyan személy, aki az alacsonnyá válás állapotában él, kicsiny, aki azonosulni tud a kicsinyekkel, szegény a szegényekkel. Üdvösségünk története a legmagasztosabb

kicsinnyé válás története: az isteni emberivé teszi magát, a mennyei földivé teszi magát, az örök időbelivé válik, az abszolút törekennyé válik, Isten bölcsessége örültséggé és ereje gyengeséggé válik; mert az Élet, az igazi Élet megalázza magát a halálig, a kereszthalálig. Jézust követni azt jelenti, hogy követjük az ő kicsinnyé válását, és eljutunk hozzá hasonlóan az emberiség, az emberi gyengeség leg-aljáig, és ott szolgának állunk, mint az, aki nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon és életét adja váltságul mindenkiért (vö. Mt 20,28).

Kalazanci Szent József ezt mondta: „A legrövidebb és legkönnyebb út arra, hogy felemelkedjen önmaga megismeréséhez és onnan Isten tulajdonságaihoz, az irgalmassághoz, az okossághoz, a végtelen türelemhez és a jósághoz, az, ha lealacsonyítja magát, hogy világosságot gyűjtsen a gyermekeknek, különösen azoknak, akiknek senkijük sincs, mert ez egy annyira alantas és lenézett foglalkozás, hogy kevesen akarnak leereszkedni hozzá” (Levélgyűjtemény, 1236). Alapítótok felismerte, hogy az önismerethez és a legnagyobb erények gyakorlásához vezető igazi út a leereszkedés a gyermekekhez, főleg a legelhagyatottabbakhoz, hogy világosságot gyűjtsünk nekik. Ahogyan az Úr az igazi örömet és boldogságot a kereszt alacsonyságába akarta helyezni, úgy ti is, mint megszenteltek személyek, életetek teljeségét és az igazi örömet a gyermekekhez és a fiatalokhoz, különösen a legszegényebbekhez és a legelhagyatottabbakhoz való mindennapi leereszkedésben találjátok meg. Ti nem más nagyságra alapítottatok, mint a kicsinység nagyságára, nem más magaslatra, mint a leereszkedésre, ami Krisztus érzelmeibe öltöztet és az isteni Igazság munkatársaivá tesz titeket, gyermekekké a gyermekekkel és szegényekké a szegényekkel (vö. Konstitúció, 19).

A Boldogságos Szűz Máriára bízom Önt, az egész rendet, a kalazanciusi családot és a piarista testvériségeket, hiszen a Kegyes Iskolák Rendje az ő nevét viseli. Mária, aki Jézus nevelője volt, legyen példaképek és védelmezőtök, hogy folytatni tudjátok küldetéseketek, a kicsinyek kísérését Isten országa felé.

Ezekkel az érzésekkel szívből adom mindnyájatokra különleges apostoli áldásomat.

Forrás: Ephemerides Calasancianae 85 (2016), 1002-1014.

Ferenc pápa beszéde a piaristákhoz

2017. november 10.

A Szentatya a piarista rend tartományfőnökeit fogadta. Spanyolul elmondott, rögtönzött beszéde az alábbiakban olvasható.

Jó napot kívánok! Generális atya, nagyon köszönöm szavaidat!

Azt gondolhattátok, hogy miután elküldtem nektek ezt az írást [Üzenet a piarista jubileumi év alkalmából, 2016. november 27.], nem tartok majd beszédet... Megkérdeztem a generális atyát, milyen nyelven beszéljek, spanyolul vagy olaszul, ő pedig azt válaszolta: „Szinte mindenki tud spanyolul.”

Köszönöm, hogy így jöttetek, köszönöm, hogy magatokkal hoztátok a családot – jól ismerem a nővéreket, akik az El Salvador iskolát működtetik... –, a családot. Milyen szép ez! A szerzetesrendnek van családja, mely köréje gyűlik, munkatársak, világiak, mindenki... A család a termékenység és az emberség jele. Köszönöm, hogy így jöttetek!

Három dologról, három szóról írtam nektek az említett üzenetben. Ezekről szeretnék egy kicsit beszélni, és szeretnék köszönteni titeket: nevelni, hirdetni és átalakítani.

Ma csak az elsőhöz fűznék néhány gondolatot: nevelni. A nevelés manapság nagyon komoly dolog. Rendkívüli kihívás, mert – általánosságban mondhatjuk – a nevelési szövetség felbomlott. A szövetség felbomlott – főleg azt ismerem, ami hazámban történik, de azt látom, hogy mindenhol többé-kevésbé ugyanaz megy végbe: az iskola, a

család és a fiatalok közötti szövetség felbomlott. A feladat az, hogy a nevelési szövetséget újra megkössük, nem tudom pontosan, miképpen, de újra meg kell kötnünk, ez ugyanis kulcsfontosságú. Úgy kell tehát nevelni, hogy újra létrehozzuk a nevelési szövetséget, mely szükségszerűen magában foglalja a családot. A mai korban a nevelési szövetségben a családnak – bármilyen legyen is az – jelen kell lennie. Ténylegesen vannak széthullott családok, nem működő családok..., de a gyerekekben helyre lehet hozni számtalan dolgot, számtalan dolgot! Helyre kell tehát állítani a nevelési szövetséget. Aztán ott vannak a tanárok – sok országban ők keresnek a legkevesebbet, sok országban –, mindent meg kell tenni, hogy anyagilag megbecsüljük a tanárokat, akik életüket szentelik ennek a munkának. Vannak tanárok, akiknek két műszakban kell dolgozniuk, hogy elegendő fizetést kapjanak. Ezek a tanárok, amikor hazaérnek, hogyan találnak időt arra, hogy órára készüljenek, összeszedjék gondolataikat stb.? Szó van tehát a család és a tanár közötti párbeszédéről, illetve a család, az iskola és a gyerek közötti hármas párbeszédéről. A gyerekeknek pedig tevékeny szerepet kell szánni a nevelésben. Ez a nagyon nehéz feladat vár tehát rátok: helyreállítani a nevelési szövetséget.

A második: teljes körű nevelés. Fel kell hagynunk azzal, amit a felvilágosodás hagyott ránk örökségül, mely szerint a nevelés azt jelenti, hogy teletömjük ismeretekkel a gyerekek fejét – nem így van? –, és minél több tudás fért be ide [mutatja a fejét], annál jobb a nevelés. A nevelésnek az egész személy érettségére kell irányulnia, mégpedig a jól ismert három nyelvezet által: az eszmék nyelve, a szív nyelve és a kéz nyelve által. E három nyelvezet között pedig összhangnak kell lennie, ez annak elérését jelenti, hogy diákjaink azt érezzék, amit gondolnak, és azt tegyék, amit gondolnak és éreznek. Nagyon fontos tehát a személynek ez az egysége, a nevelésnek az egész személyt kell alakítania. Véleményem szerint, ha nem így nevelünk,

az nem sokat ér. Vannak neveléstudományi szakemberek, akik másképpen fogalmaznak, de lényegében ugyanezt mondják: nevelni az ismeretek, a magatartásformák és az értékek elsajátítására, ez ugyanazt, ezt a fajta nevelést jelenti. Hozzátenném még – ami manapság elengedhetetlen –, hogy az ifjúságot mozgásban kell nevelni. Mozdulatlan ifjúság ma nem létezik, és ha nem hozzuk mozgásba őket mi, akkor mozgásba hozza őket millió más dolog, főleg a digitális világ, amely azzal fenyeget, hogy ebben a felgyorsult, „cseppfolyós és légnemű” társadalomban – ez lesz a harmadik szempont, amelyet majd érintek – gyökértelené teszi a gyerekeket.

A mai gyerekek gyökerek nélkül nőnek fel; nincsenek gyökereik, mert nincs idejük arra, hogy gyökeret eresszenek, jobban mondva, vannak gyökereik, csak ezeket nem teszik magukévá, nincs idejük arra, hogy magukévá tegyék, nem engedik, hogy gyökereik mélyre ereszkedjenek, megerősödjenek, mert állandóan ebben a „cseppfolyós” kultúrában élnek. Nem igaz? Fel kell kínálnunk nekik a gyökereket életük alapjaként. Ma mindenütt gyökértelen fiatalokat látunk. Mit kell tennünk? Rá kell oltanunk őket a gyökerekre. Mindig látom, hogy ez rendkívül fontos. Gyakran eszembe jut, és gyakran ad ihletet – és ezt teljesen egyszerűen mondom –, amikor imádkozom, Joel próféta kijelentése: „Az öregek álmodnak majd, az ifjak pedig jövendőlni fognak” [Joel 3,1]. A fiataloknak ma beszélgetniük kell az idősekkel: ez az egyetlen módja annak, hogy újra megtalálják gyökereiket. Beszélni a szüleikkel, igen, az is fontos, de ma mindenekelőtt arra van szükség, hogy rátaláljanak az idősekre, a szüleik ugyanis már ennek a cseppfolyós társadalomnak a részei. Rá kell találniuk az idősekre! Kérlek titeket, próbáljátok elősegíteni a párbeszédet a nagyszülők és az unokák között. Ne mondjátok: „De hát a mai fiatalok...” Nem igaz! Rengeteg jó tapasztalatom van, és mások is sok jóról beszámolnak. Hozzátok mozgásba a gyerekeket! Mondjátok nekik: „Mit szólnátok? Menjünk

el az öregotthonba, és gitárral énekeljünk az öregeknek!” Mondanak igent is, nemet is, de elmennek, aztán már nem is akarják otthagyni őket, mert azt tapasztalják, hogy az öregek kérlelik őket: „Figyeljete, ismeritek azt az éneket, hogy...?” És elkezdenek beszélni egymással, a gyerekeket lenyűgözik az öregek, azok pedig ráébrednek, hogy még képesek álmodni.

Kérlek titeket, ezt a küldetést adom nektek: próbáljátok előmozdítani a fiatalok és az idősek közötti párbeszédet, amíg van idő, mielőtt elmennének! Próbáljátok ezeregy módon, de mindig mozgásban, mert ha statikus módon akartok átadni valamit a fiataloknak, az ma már nem működik! Ez tehát egy újabb szempont, amelyet figyelembe kell venni a nevelésben és mindenben: fenekükön ülő fiatalok a lexikonokban vannak; a tényleges életben, ha azt akarod, hogy a fiatal átvegyen valamit a tiédből, akkor mozgásba kell hoznod!

Tehát ha így nevelünk, akkor lesz lehetőség hirdetni és átalakítani is. De most nem folytatom, megállok a nevelés témájánál. Azért maradtam ülve, mert nem egy megírt beszédet olvastam fel, és szerettem volna sokkal közvetlenebb lenni veletek.

Nagyon köszönöm, hogy eljöttetek, és most mondjunk el egy Üdvözlégyet ! Kérjük Szűz Mária és Szent Faustino Míguez közbenjárását! Nagyon tetszett, ahogyan annak a chilei újszülött gyermeknek az apja csodáért imádkozott Faustinóhoz: „Csinálj valamit, fiacskám!”

Forrás: Ephemerides Calasancianae 86 (2017), 1306-1309.

Ferenc pápa üzenete a piaristákhoz

2020. október 15.

Ferenc pápa üzenete a piarista rendfőnököknek a globális nevelési egyezmény kapcsán

Köszönöm meghívását a Rendfőnökök Uniója és a Rendfőnöknők Nemzetközi Uniója által meghirdetett, a globális nevelési egyezmény helyreállításáról szóló eseményre, mely a világiárvány miatt online formában fog megvalósulni november 12–14. között. Köszöntöm a megszentelt élet intézményeinek vezetőit, akik részt vesznek a szemináriumon, továbbá mindazokat, akik lehetővé teszik e találkozó megvalósulását.

A szerzetesség mindig is az előhadat képviselte a nevelés feladatában. Jó példa erre alapítótok, Kalazanci Szent József, aki elsőként nyitott iskolát a gyerekeknek, de példák azok a szerzetesek is, akik Estadilla községben tanították őt, sőt sokkal korábban a középkori kolostorok is, melyek megőrizték és elterjesztették a klasszikus kultúrát. Ebből az erős gyökérből nőttek ki a történelem minden korszakában a különféle karizmák, melyek Isten kegyelméből képesek voltak alkalmazkodni a különböző helyek és korszakok szükségleteihez és kihívásaihoz. Az Egyház ma arra hívja őket, hogy saját identitásukra alapozva megújítsák elköteleződésüket. Köszönöm, hogy oly nagy buzgalommal és lelkesedéssel ragadtátok kézbe ezt a „váltóbotot”.

Mint tudjátok, a globális nevelési egyezmény hét alapvető elköteleződési területét kívánjuk előmozdítani. Hetet, melyeket három konkrét cselekvési irányban szeretnék

összefoglalni: összpontosítás, befogadás és bevonás.

A fontos dolgokra való összpontosítás azt jelenti, hogy a személyt helyezzük a középpontba „értékességével, méltóságával, hogy kitűnjön sajátossága, szépsége, egyedisége, és ezzel egy időben a másokhoz és az őt körülvevő valósághoz való kapcsolódásának képessége”. A személy felértékelése a nevelést a gyermekek növekedésének és fejlődésének eszközévé teszi, így megfelelő képességek és erőforrások birtokába jutnak egy igazságosabb és békésebb jövő közös építéséhez. Elengedhetetlen, hogy ne vesszünk szem elől a célt, és ne vesszünk el az eszközök, a projektek és a struktúrák tömkelegében. Az emberekért dolgozunk, ők alkotják a társadalmakat és azt az egyetlen emberiséget, amelyet Isten arra hív, hogy választott népe legyen.

Ennek eléréséhez befogadásra van szükség. A befogadás a másoknak, szolgálatunk címzettjeinek, a gyerekeknek és a fiataloknak a meghallgatását feltételezi. Megvalósulásához arra van szükség, hogy a szülők, a diákok és a hatóságok – a nevelés elsődleges szereplői – más hangoknak is teret adjanak, melyek nem egyszerűen a saját nevelési körükhöz tartoznak.

Így elkerülhető, hogy bezárkózzanak, hogy csak maguk körül forogjanak, és megnyílhatnak az emberiségből és a teremtésből felfakadó kiáltások felé. Arra kell ösztönöznünk a ránk bízott gyermekeket és fiatalokat, hogy tanuljanak meg kapcsolatba lépni egymással, dolgozzanak csapatban, legyen empátikus a hozzáállásuk, és utasítsák el a „leselejtezés kultúráját”. Emellett az is fontos, hogy tanuljanak meg vigyázni közös otthonunkra, védjék azt meg erőforrásainak kizsákmányolásától, döntsenek a mértékletesebb életvitel mellett, keressék a megújuló, továbbá az emberi és természeti környezetet tisztelő energiák teljes körű felhasználásának lehetőségét a szubszidiaritás és szolidaritás, továbbá a körkörös gazdaság elveinek figyelembevételével.

Az utolsó cselekvési irány döntő fontosságú: bevonás. A nyitott hozzáállást – melyet mindezekben az elköteleződési területeken megfogalmaztunk – nem értelmezhetjük úgy, hogy meghallgatjuk a másikat, majd megfeledkezünk róla, hanem platformot kell létrehozni, mely lehetővé teszi, hogy mindenki aktívan elköteleződjön a nevelési feladat mellett, mindenki a maga sajátosságaihoz és felelősségéhez mérten.

A bevonás érdekében azon kell dolgoznunk, hogy megadjuk a gyerekeknek és a fiataloknak a lehetőséget, hogy az általunk örökségként rájuk hagyott világot kritikus szemmel vizsgálják, mely képes megérteni a gazdaság, a politika, a növekedés és a fejlődés területén mutatkozó nehézségeket, és képes olyan megoldásokat találni, melyek valóban az embert és az emberiség családját szolgálják egy átfogó ökológia távlatában.

Kedves testvéreim! Imáimmal kísérem az eseményen képviselt összes intézmény erőfeszítéseit, és mindazon megszentelt személyek és világi hívők erőfeszítéseit, akik a nevelés területén dolgoznak. Kérem az Urat, hogy a szeretetesség – mint mindig is tette – ebben a történelmi időszakban is a globális nevelési egyezmény lényegi részét képezze. Az Úrnak ajánllak benneteket! Kérem Istent, hogy áldjon meg, a Szűzanya pedig védelmezzen benneteket.

Kérlek, ne feledkezzetek el imádkozni értem!

Forrás: Ephemerides Calasactianae 89 (2020), 2324-2333.

Ferenc pápa levele a káptalani atyákhoz

2022. január 3.

*Ft. Pedro Aguado Cuesta Sch. P.
rendfőnök atyának*

Főtisztelendő Atya!

Figyelmes levelében tájékoztatott a Kegyes Iskolák Isten Anyja Szegény Szabályozott Klerikusainak Rendje 48. Egyetemes Káptalanjáról, mely január 20-án kezdődik Mexikóban.

Ezekben a kegyelmi napokban kérem az Urat, hogy Kalazanci Szent József közbenjárására árássa a Szentlelket a káptalani atyákra, hogy az evangéliumhoz, az Egyház tanítóhivatalához és a piarista rend saját karizmájához hűen felismerjék, mi Isten akarata ma a renddel.

Jézus áldja meg és a Szent Szűz támogassa Önöket anyai oltalmával! És kérem, ne feledkezzenek el imádkozni értem!

Forrás: Ephemerides Calasantianae 91 (2022), 548-551.

Ferenc pápa beszéde a piaristákhoz

2024. november 28.

*Ferenc pápa a piaristák lelki családjának:
Ismerjétek fel a szegénység új formáit!*

Kedves Testvéreim és Nővéreim, jó napot kívánok! Isten hozott benneteket!

Örülök, hogy találkozhatom veletek a Kalazanciusi Család fennállásának hetvenötödik évfordulója alkalmából, valamint alapítóitok közül Szent Faustino Míguez és Boldog Celestina Donati halálának közelgő századik évfordulója alkalmából. A Kalazanciusi Család egyesít benneteket az összes keresztény népiskola védőszentjének, Kalazanci Szent Józsefnek a nevelési karizmájában.

Az Úr arra indította Kalazanci Szent Józsefet, hogy életét az ifjúság, különösen a kicsinyek és a szegények nevelésének szentelje, mint „őrangyaluk”, hogy azt a kifejezést használjam, amellyel ő maga szerette meghatározni a „tanár” küldetését. „Őrangyal” – ez gyönyörű! Ti pedig folytatjátok az ő munkáját, mely időközben, az évszázadok során négy földrészen is elterjedt. Ezért ebből az ünnepi alkalomból szeretném kiemelni eredetetek két szempontját, melyeket fontosnak tartok számotokra és jövőtökre nézve: az első szempont a *Gondviselés iránti bátor tanulékonyság*; a második szempont a *személy teljes körű fejlődésének gondozása*.

Az első a *Gondviselés iránti bátor tanulékonyság*. Jómódú családból származó alapítók, akinek vélhetően „egyházi karriert” szántak – ez a kifejezés visszataszító számomra,

és fel kellene hagyni a használatával! –, és aki komolyabb megbízatások birtokában érkezett Rómába, nem habozott gyökeresen változtatni életének tervein és kilátásain, hogy a városban talált utcagyerekeknek szentelje magát. Így jött létre a *Kegyes Iskolák Rendje*: nem annyira egy előre átgondolt és bebiztosított terv szerint, hanem egy áldozatos pap bátorságának köszönhetően, aki hagyta, hogy felebarátainak szükségletei megszólítsák ott, ahol az Úr a szeme elé tárta őket.

Ez nagyon szép, és én is arra szeretnék biztatni benneteket, hogy elhatározásaitokban őrizzék meg ugyanezt a nyitottságot és készséget, túlzott számígtatás nélkül, legyőzve félelmet és tétovázást, különösen napjaink megannyi új keletű szegénységét látva (vö. *Evangelii gaudium* apostoli buzdítás, 210). Új keletű szegénységek! Jó lenne, ha ezekben a napokban, amíg együtt vagytok, egyszer megpróbálnátok összegyűjteni, melyek is a szegénységnek ezek az új formái. Ne féljetez attól, hogy a szegények szükségleteire való válaszadás érdekében a múltban kitaposott utaktól eltérő utakra merészkedjetez, akár terveitek felülvizsgálata és várakozásaitok átfogalmazása árán is. Ebben a bizalomteljes ráhagyatkozásban rejlenek gyökereitek, és ha hűek maradtok hozzájuk, életben fogjátok tartani karizmátokat.

Második szempont: a *személy teljes körű fejlődésének* gondozása. A piarista iskolák nagy újdonsága az volt, hogy a szegény fiataloknak a hit igazságai mellett az általános műveltség tantárgyait is tanították, összekapcsolták a lelki és szellemi nevelést, hogy érett és jól képzett felnőtteket adjanak a társadalomnak. Ez akkoriban prófétai döntés volt, mely ma is teljes mértékben megállja a helyét. Ehhez kapcsolódóan szeretek arról beszélni, hogy a személyben egységet kell teremteni a „három intelligencia” között: az elme intelligenciája, a szív intelligenciája és a kéz intelligenciája között – a kéz is intelligens! –, és így a kezünkkel

képesek vagyunk azt tenni, amit érzünk és gondolunk, aztán képesek vagyunk azt érezni, amit gondolunk és teszünk, és képesek vagyunk azt gondolni, amit érzünk és teszünk. A három intelligencia! Ma sürgetően szükséges segíteni a fiatalokat abban, hogy ezt a fajta szintézist, a három intelligencia harmonikus egységét megteremtsék, hogy „egységet teremtsenek” magukban és másokkal egy olyan világban, amely ezzel szemben egyre inkább az érzések és az ismeretek széttöredezettségének, a kapcsolatok tekintetében pedig az individualizmusnak az irányába taszigálja őket.

E tekintetben nagyon fontos hangsúlyozni a „normális” kapcsolatokat. Egymás szemébe nézzünk, és ne a mobiltelefonon keresztül virtuális kapcsolatokat keressük! Egy püspök mesélte, hogy egy vasárnap az unokatestvérei meghívták ebédre egy étterembe, és a szomszéd asztalnál egy család ült: apa, anya, a fiuk és a lányuk, s mind a négyen a mobiltelefonjukkal voltak elfoglalva, nem is beszéltek egymással. A püspök – igencsak botor és vakmerő módon – odament hozzájuk, és azt mondta: „Nézzétek, szép család vagytok, miért a mobiltelefonjaikkal beszéltek? Miért nem beszélgettek egymással, ami sokkal szebb lenne?” Meghallgatták, „elküldték a pokolba”, és ugyanúgy „beszéltek” tovább. Ez borzasztó, emberségbeli fogyatékosság. A három intelligencia! Fontos, hogy a gyerekek megteremtsék ezt az egységet önmagukban, másokkal és a világgal. A teljes körű nevelési stílus nagyon fontos „karizmatikus képesség”, melyet Isten rátok bízott, hogy a legjobb tudásotok szerint tegyétek gyümölcsözővé mindenki javára.

Kedves barátaim, befejezésül még egy utolsó pozitív szempontját szeretném kiemelni ittléteiteknek: az *együtt járás*. Nagy örömmel látom, hogy mindannyian – férfiak és nők, megszentelt férfiak és megszentelt nők, valamint világi hívők – a Lélekre hallgatva, szükségét éreztétek annak,

hogy „családot alkossatok”, hogy egyesítsétek erőiteket és megosszátok tapasztalataitokat a jótékony szeretet hálózatában, testvéreitek szolgálatára (vö. *Christus vivit* apostoli buzdítás, 222). Ez Jézus stílusa (vö. Mk 3,14–15; Mt 18,20), és ez az Egyház stílusa is (vö. *Lumen gentium* dogmatikus konstitúció, 7; *Gaudium et spes* lelkipásztori konstitúció, 92). Köszönöm nektek ezt és mindazt, amit tesztek! Szívemből adom rátok áldásomat, és kérlek benneteket, imádkozzátok értem.

Ephemerides Calasancianae 93 (2024), 1361-1367.

Kiadja:
Piarista Rend Magyar Tartománya
1052 Budapest, Piarista köz 1.
Honlap: www.piarista.hu
Felelős kiadó: Zsódi Viktor Sch.P.

Nyomás: PrimeRate Kft.
1044 Budapest, Megyeri út 53.
Felelős vezető: Tomcsányi Péter ügyvezető igazgató

ISBN 978-615-5934-39-1
ISSN 1585-2210

Ki vagyok én?

Hogyan lehetek
piarista?

Mi ad értelmet
az életemnek?

Hogyan
találhatom meg
a hivatásom?

A piarista világban szeretnénk olyan kultúrát kialakítani, amelyben mindenki Istentől kapott adományként keresi és fedezi fel hivatását, dönt mellette, gondozza és kiteljesíti.

Találd meg önmagad! Találd meg hivatásod!

www.piarista.hu/hivatas

